

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Constantin Gurschi,

Judecători – Ion Arhiliuc, Elena Covalenco, Iurie Diaconu și Ion Guzun

cu participarea procurorului Dumitru Graur, avocaților Artur Lungu, Constantin Sidorovici, părții vătămate Tatiana Afanasieva, inculpatului Cazacenco Alexandr și a translatorului Aiubova-Moraru Elena, a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai și de avocatul Artur Lungu în numele inculpatului Cazacenco Alexandr, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2013, în cauza penală în privința lui

Cazacenco Alexandr Alexandr, născut la 23 octombrie 1993, originar și domiciliat în mun. Chișinău, or. Vatra, str. S. Bogza 14, moldovean, cetățean al R. Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Instanța de fond din 03.12.2010 - până la 14.03.2012;

2. Curtea de Apel Chișinău din 31.05.2012 – până la 25.06.2013;

3. Curtea Supremă de Justiție din 20.11.2013 - până la 18.03.2014.

Procedura de citare a fost legal executată.

Procurorul, avocatul C. Sidorovici în interesele părții vătămate și partea vătămată T. Afanasieva, au solicitat admiterea recursului procurorului în sensul declarat cu respingerea recursului declarat de avocatul A. Lungu în numele inculpatului A. Cazacenco ca neîntemeiat.

Avocatul A. Lungu în interesele inculpatului și inculpatul A. Cazacenco, s-au pronunțat pentru respingerea recursului declarat de procuror, ca fiind neîntemeiat cu admiterea recursului declarat de avocatul A. Lungu.

Colegiul penal lărgit asupra recursurilor, -

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 14 martie 2012, ***Cazacenco Alexandr*** a fost condamnat în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată T. Afanasieva fiind încasat de la A. Cazacenco în beneficiul lui T. Afanasieva prejudiciul material în sumă de 150.000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat în fapt că, Cazacenco Alexandr, fiind minor, prin înțelegere prealabilă cu minorul Tatarenco I., în privința căruia urmărirea penală a fost încetată în legătură cu neatingerea vârstei de tragere la răspundere penală și o altă persoană, în privința căruia urmărirea penală a fost disjunsă în procedură separată, la 19.05.2010, urmărind scopul însușirii în proporții deosebit de mari a bunurilor altei persoane, au deteriorat lacătul ușii casei nr. 31 din str. Bogza, or. Vatra, mun. Chișinău și au pătruns în locuința T. Afanasieva, de unde au sustras pe ascuns bunuri materiale în sumă totală de 150.000 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

3. Avocatul Artur Lungu în numele inculpatului Cazacenco Alexandr, a contestat cu apel sentința instanței de fond, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a lui Cazacenco A. din următoarele motive:

- în procesul de examinare a cauzei penale nu au fost prezentate probe care să dovedească că inculpatul Cazacenco A. a pătruns în gospodăria părții vătămate Afanasieva T. și a participat la sustragerea bunurilor în proporții deosebit de mari enumerate în rechizitoriu;

- sentința de condamnare este ilegală, iar admiterea acțiunii civile cu încasarea prejudiciului material în sumă de 150.000 lei este abuzivă;

- sentința în cauză conține contradicții, date eronate, expresii declarative care nu au suport probator, deci nu este motivată și argumentată:

- instanța de judecată, printr-o sentință prost motivată a supus inculpatul răspunderii penale, ne constatând probe pertinente și admisibile și care să ducă cu certitudine la stabilirea vinovăției;

- instanța nu a dedus care probe coroborează între ele și, arată direct sau indirect la vinovăția inculpatului și, care stabilesc cu certitudine, că Cazacenco A. a sărit gardul și a pătruns în ograda casei de pe str. Bogza 31 din or. Vatra, a sustras bunuri și a însușit bani, or instanța îl acuză pe inculpat în comiterea acțiunilor pe care inculpatul nici măcar n-a fost pus sub învinuire și care nu se conțin în rechizitoriu, iar aceasta reprezintă o încălcare gravă a normelor procesual-penale prevăzute de art. 325 CPP, deoarece instanța a depășit limitele judecării cauzei;

- prin sentință, instanța l-a învinuit și l-a condamnat pe inculpat în sustragerea unor bunuri a căror existență, în genere, nu s-a dovedit prin nimic, cu excepția aparatului foto și a DVD-ului, pe care Tatarenco și Cebotari le-a propus să le cumpere, conform constatărilor instanței, nu este clar cum instanța a calculat valoarea totală a bunurilor sustrate la 19.05.2010, dacă o parte din ele sînt evaluate în lei moldovenești, iar altele în Euro, iar la materialele cauzei nu există și nu se face nici o referință din 19.05.2010, lucru omis și de către instanță;

- la fel, nu este clar cum organul de urmărire penală și instanța de judecată a stabilit volumul bunurilor sustrate, dacă pătimita în diferite acte procesuale și la diferite etape indica sume diferite și volume diferite de bunuri sustrate, care diferă de la un document la altul, iar contradicțiile și divergențele nu au fost excluse la etapa cercetării judecătorești, precum nu au fost excluse și alte divergențe constatate.

3.1. Avocatul Ion Matușenco în numele părții vătămate Tatiana Afanasieva, a contestat cu apel sentința instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea

unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului Cazacenco A. să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră, invocînd următoarele motive:

- sentința pronunțată în privința inculpatului Cazacenco A. este prea blîndă, astfel instanța de judecată la individualizarea pedepsei nu a luat în considerație un șir de factori de importanță, care cu certitudine arată că pedeapsa fixată inculpatului este prea blîndă și nu atinge scopul legii penale, deci nu corespunde întru totul acțiunilor și faptelor incriminate inculpatului;

- instanța de judecată incorect a aplicat prevederile normei art. 79; 75 Cod penal și numirea pedepsei nu a corespuns criteriilor generale prevăzute de legislația penală;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2013, a fost respins ca nefondat apelul avocatului I. Matusenco în numele părții vătămate T. Afanasieva și admis parțial apelul avocatului A. Lungu în numele inculpatului Cazacenco A., casată sentința instanței de fond în partea aplicării pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care în temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei sub formă de 5 ani închisoare stabilită inculpatului Cazacenco A. prin sentință, în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, pe un termen de probă de 3 ani.

În rest sentința a fost menținută.

4.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concluziei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Cazacenco A. în baza art. 186 alin. (5) Cod penal.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului Cazacenco A. în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, întru-totul s-a confirmat prin:

- Declarațiile inculpatului Cazacenco A.;
- Declarațiile părții vătămate T. Afanasieva;
- Declarațiile martorilor Cristea R., Madan I., Pogadaev M.;
- Cererea cet. Afanasieva T. din 19.05.2010 (f.d. 5, vol. I);
- Procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșa foto din 19.05.2010 (f.d. 6-8, vol. I);
- Procesul-verbal de examinare a obiectelor ridicate de la fața locului (f.d. 50,51, vol. I);
- Procesul-verbal de confruntare între Tatarenco I. și Cazacenco A. (f. d. 68-70, vol. I);
- Procesul-verbal de confruntare între Madan I și Cazacenco A.;
- Etichete, bonuri prezentate de către reprezentantul părții vătămate referitor la faptul procurării obiectelor sustrase, inclusiv aparatul foto, DVD, obiectele din aur (f. d. 225-232, vol. I);

La fel, instanța de apel a dat o apreciere critică motivelor apelului apărătorului referitor la faptul, că cu excepția aparatului foto și a DVD-ului nu s-a dovedit și nu au fost prezentate probe despre valoarea totală a bunurilor sustrase, că o parte din obiecte

sunt evaluate în lei moldovenești, iar altele în Euro, iar pătimita în diferite acte procesuale și la diferite etape indică sume diferite și volume diferite de bunuri sustrase.

La acest capitol instanța de apel la fel ca și prima instanță a considerat constatat faptul comiterii furtului în proporții deosebit de mari, adică în valoare de peste 100.000 lei și anume conform listei bunurilor sustrase valoarea - constituie 110.000 lei plus mijloacele bănești 3.520 Euro conform cursului valutar din 19.05.2010 - în sumă de 55.393 lei, adică bunuri materiale în sumă totală de 165.000 lei (110.000+55.393=165.000).

Faptul, că în învinuire și în fapta criminală, constatată de instanță în sentință este indicată suma prejudiciului de 150.000 lei și nu de 165.000 lei nu schimbă situația la încadrarea acțiunilor inculpatului, însă instanța conform art. 325 CPP, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu și prin urmare, valoarea prejudiciului cauzat rămîne constatată în sumă de 150.000 lei.

Totodată, instanța de apel a menționat că, chiar dacă inculpatul Cazacenco A. susține, că nu a pătruns în locuință, oricum a fost demonstrată vinovăția ultimului în participarea la furt, inclusiv prin rolul de a sta de veghe lângă gard și a preveni complicitii în cazul apariției pericolului de a fi descoperiți, prin faptul întâlnirilor de mai multe ori în ziua comiterii furtului cu persoana în privința căreia procesul penal a fost disjuns, iar apoi prin participarea lui Cazacenco A. la realizarea bunurilor sustrase.

Referitor la soluția adoptată de prima instanță în sentință referitor la acțiunea civilă privind încasarea de la inculpat a 150.000 lei, instanța de apel a lăsat-o aceeași, fiindcă în această parte sentința nu a fost contestată de către partea vătămată.

4.2. La individualizarea pedepsei inculpatului instanța de apel făcînd referire la prevederile art. 61 Cod penal, a constatat că, pedeapsa aplicată urmează a fi suspendată condiționat din motiv că inculpatul Cazacenco A. a comis infracțiunea în timpul minoratului, ceea ce conform prevederilor art. 79 Cod penal constituie circumstanță excepțională și prima instanță corect a stabilit inculpatului pedeapsa sub limita minimă prevăzută de legea penală incriminată, anterior nu a fost tras la răspundere, este în vîrstă fragedă, la început de cale, la caz nu au fost stabilite circumstanțe agravante, circumstanțe care în cumul permit aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea sentinței instanței de fond, deoarece instanța de apel nu acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75, 78 Cod penal.

În acest sens, procurorul recurent a invocat că instanța de apel i-a aplicat inculpatului Cazacenco A. o pedeapsă prea blîndă în coraport cu faptul că acesta vina nu a recunoscut-o, nu s-a căit sincer de cele comise, nu a restituit nici o parte din prejudiciu chiar dacă acesta este în proporții deosebit de mare.

Prin urmare, aplicarea de către instanța de apel a prevederilor art. 90 Cod penal nu este fondată din motiv că instanța era obligată să indice care anume circumstanțe ale cauzei sunt considerate atenuante și în corelație cu care date despre persoana vinovatului ele servesc temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal.

5.1 Avocatul Artur Lungu în numele inculpatului Cazacenco Alexandr, a contestat cu recurs ordinar hotărîrile pronunțate, solicitînd casarea acestora cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare a lui Cazacenco A..

În motivarea recursului apărătorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, menționând că:

- De către procuror nu au fost prezentate probe pertinente și concludente care ar demonstra vinovăția lui Cazacenco A.;
- Nu a fost constatat cuantumul prejudiciului material, adică cantitatea și valoarea bunurilor sustrate;
- Instanța de apel nu a exclus inexactitățile criticate în apel cu privire la vinovăția lui Cazacenco A.;
- Instanța de apel nu s-a expus asupra motivului invocat în apel cu privire la depășirea de către prima instanță a limitelor învinuirii în sensul art. 325 CPP.

6. Judecând recursurile în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror.

6.1. Conform art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.

Recurentul a invocat în recursul ordinar ca temei pentru recurs pct. 6) și 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

Conform pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, o hotărîre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, iar conform pct. 10) al aceluiași articol, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de apel în cazul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal constată că, textul recursului înaintat de procuror nu cuprinde o careva motivare ori argumentare din punct de vedere al temeiurilor stipulate în pct. 6) și 10) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii procesuale penală, fiind legală și întemeiată.

Mai mult ca atît, potrivit textului recursului, recurentul este de acord cu circumstanțele de fapt stabilite de către instanțele ierarhic inferioare, însă, critică hotărîrea instanței de apel doar în partea stabilirii pedepsei inculpatului Cazacenco A..

Motivul procurorului, precum că instanța de apel a stabilit o pedeapsă prea blîndă inculpatului, Colegiul penal lărgit îl consideră neîntemeiat, deoarece la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, care stipulează că persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului Cod și

în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a prezentului Cod, a prevederilor art. 79, 90 Cod penal.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedepsa mai aspră poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă nu va asigura atingerea scopului scontat.

Aceste prevederi legale întocmai au fost respectate de instanța de apel la stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința lui Cazacenco A..

6.2. Astfel, la stabilirea pedepsei lui Cazacenco A., instanța de apel rejudecând cauza a ținut cont pe deplin de prevederile art. 61, 75 și 76 Cod penal, ce prevăd scopul pedepsei penale, criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, luând în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, personalitatea celui vinovat, de circumstanțele atenuante ale cauzei, de circumstanțele excepționale ale cauzei, care au permis aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal,

Având în vedere atât principiul prevăzut în art. 4 Cod penal – umanismul legii penale, cât și al art. 61 alin. (2) Cod penal – pedeapsa penală are drept scop corectarea inculpatului, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovatului, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că instanța de apel i-a stabilit inculpatului Cazacenco A., pentru fapta comisă, o pedeapsă echitabilă.

În baza celor constatate, Colegiul penal lărgit, conchide că instanța de apel, a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, astfel recursul ordinar declarat de procuror urmează a fi respins, ca inadmisibil.

Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul A. Lungu.

6.3. Conform art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Însă, la judecarea cauzei date în instanța de recurs, aceste temeuri nu și-au găsit confirmare.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 CPP, instanța de apel, judecând apelurile înaintate de părțile apărării, a verificat minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de

fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată supra la pct. **4.1** al prezentei decizii.

La fel, în sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la admiterea parțială a apelului declarat de avocatul A. Lungu, precum și motivele adoptării soluției.

În acest context, instanța de recurs, menționează că temeiul invocat de recurent - „*nu sînt întrunite elementele infracțiunii*” este prezent atunci, cînd instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărîrea judecătorească s-a făcut referire la săvîrșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective. Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina necesitatea casării hotărîrilor recurate.

Or, temeiul invocat include cazurile cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul căror s-au constatat elementele constitutive, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din conținutul deciziei instanței de apel rezultă, că instanța de apel corect a constatat fapta și circumstanțele săvîrșirii infracțiunii de către inculpatul Cazacenco A., descriindu-le în partea descriptivă, ulterior, motivîndu-se concluzia de vinovăție a acestuia.

Verificînd procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (vol. II, f.d. 5-9, 44-48) și, lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelurilor declarate în cauză, a respectat întocmai prevederile legale art.413-417 CPP, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind date citirii în ședința de judecată și reflectate în procesul-verbal, iar inculpatul și avocatul acestuia n-au solicitat efectuarea unei expertize de evaluare a bunurilor sustrase sau audierea suplimentară a martorilor, fiind audiați pe viu inculpatul și partea vătămată.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis careva erori de drept, întru casarea deciziei recurate.

Astfel, Colegiul penal lărgit, reține că instanțele de fond și de apel, verificînd probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședințele de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-au dat o apreciere justă potrivit art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Cazacenco A. în baza art. 186 alin. (5) Cod penal.

Deci, criticile formulate de recurent enunțate la **pct. 5.1.** al prezentei decizii, invocîndu-se aceleași motive ca și în apel, - acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și, căroră instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 4.1**, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrile judecătorești în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) CPP, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat este

inadmisibil.

La fel, instanța de recurs menționează, că din textul recursului înaintat se evidențiază că recurentul în mod decisiv, își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și a nevinovăției lui Cazacenco A. în comiterea infracțiunii imputate, or, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 CPP.

În baza celor constatate, Colegiul penal lărgit, conchide că instanța de apel, a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, astfel recursul ordinar declarat de avocatul A. Lungu în numele inculpatului Cazacenco A., urmează a fi respins, ca inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Brigai și de avocatul Artur Lungu în numele inculpatului Cazacenco Alexandr, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2013, în cauza penală în privința lui *Cazacenco Alexandr Alexandr*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică la 15 aprilie 2014, ora 09:30.

Președinte	/semnătura/	Constantin Gurschi
Judecători	/semnătura/	Ion Arhiliuc
	/semnătura/	Elena Covalenco
	/semnătura/	Iurie Diaconu
	/semnătura/	Ion Guzun

Copia corespunde originalului Judecător:

I. Arhiliuc